

друштвених, политичких односа у свакој држави. Међутим, устав је и гаранција постојања уставности па се с правом и каже да без устава нема уставности. Иако је најважнији правни акт, како је речено, он није и једини извор уставног права јер поред њега постоје и други, такође важни, извори уставног права. Међутим, устав је темељ правног и политичког поретка сваке државе и он поставља границе до којих законодавац може да иде у регулисању појединих области друштвеног живота. Зато се у већини држава под уставом подразумева највиши правни акт земље а негде се користи и назив основни закон (као нпр. у Немачкој) или инструмент владања (у Шведској). У овом формалном смислу устав се показује као један прокламовани правни докуменат у коме су на једном месту груписане све уставне норме. То би био кодификован устав јер се све његове норме налазе на једном месту, систематизоване су у јединственом правном акту.

Поред кодификованог устава, у неким земљама постоје и тзв. некодификовани уставни акти који се састоје из више уставних текстова који имају снагу и значај уставних аката. Такви су рецимо: Устав Финске од 1919. год. који се састоји из четири правна акта (Устава, Закона о парламенту од 1928. год. Акта о парламентарној процедури од 1927. год. Закона о министарској одговорности од 1922. год.) или Устав Шведске који чине такође четири акта (Инструмент владавине од 1634. Инструмент владања од 1719. односно 1720. Инструмент владања од 1809. године који је више пута мењан и допуњаван да би задњи Инструмент владања од 1975. са изменама од 1976, 1977 и 1981. год. и данас био у важности). Поред оваквих устава, састављених из више уставних аката, постоје и такви уставни акти састављени из више докумената, аката који се не називају уставом, али имају највишу правну снагу и место у хијерархији правних аката. Такав је случај, рецимо, са Уставом Француске III Републике од 1875. год. који је важио све до 1946. год. (до доношења Устава IV Републике) и који се састојао из три акта који су сматрани уставом. Та три уставна акта су чинили: Закон о организацији Сената од 24. фебруара 1875. год., Закон о организацији јавних власти од 25. фебруара 1875. год. и Закон о односима између јавних власти од 16. јула 1875. год. Најзад, у оквиру ових некодификованих устава постоји још једна група састављена из више правних аката који немају посебну, већу правну снагу од закона, па тако и не заузимају највише место у хијерархији правних аката. То би били по правној снази обични закони, само што се од њих разликују по